

Sklicani občni zbor Slovenskega društva je toraj vsestranski važen in pomenljiv!

Desterniški.

Gospodarske stvari.

Kaljivost semena zanesljivo spoznati.

Navadno se skuša ali je seme kaljivo ali ne tako, da se seme na zrna sošteje in potem šteto seme v vodi od 30—40° C. topli zmoči in potem kaliti da. Iz dobljenih kali se sklepa potem na odstotke kaljivega semena. Ta pot pa potrebuje mnogo časa in toraj tam, kjer je treba hitro se o kaljivosti kterega semena prepričati, ni porabna. Da se hitro kaljivost semena spozna, se mora seme na ogenj dati in sožgati. Slabo in nekaljivo seme zgori počasno in le malo dima od sebe daje. Dobro in kaljivo zrno v ognji skače, se preobrača in med pokanjem in praskanjem gori. Pokanje pa je toliko močnejše, kolikor je seme debelejše. Drobnejše zrno pa se posamezno na žareče oglje, še boljše na razbeljeno železno ali plehasto ploščo dne. Debelejše seme, kakor želod, kostanj se neposredno v ogenj vrže in potem se skrbno opazuje, kako se seme v ognji obnaša. Drobno zrno se bodé na prevedani način obnašalo, debelo zrno pa glasno v ognji razpoči. Če se na tak način določeno število sožge, prerajtati se da koliko odstotkov je v določeni meri semena kaljivega, koliko nekaljivega vmes.

Kako na zanesljiv način agrež pomnoževati.

Agreževi rezniki posebno nekterih in ravno najbolj priljubljenih sort véasih prav radi ne poganjajo in se zaraščajo. Zato je novi način, kako jih pomnoževati, vreden, da se razglasi.

V ta namen se onemu grmiču, kterega pomnožiti hočemo, vse vejice do tal porežejo. Spomladi agreževi grmič mnogo mladih vejic požene, izmed kterih se le najkrepkejše pusté, druge pa porežejo, dokler so še vse zeljnate. Drugo spomlad, predno začno gnati, se te mladike ravno na tla položé in ali z lesenimi kavklji ali se križajočimi klini k zemlji pritrdé. Brž ko popki začno gnati, poženo vse oke ravno ležeče vejice in v kratkem času vzrastejo mladike po 15—20 centimetrov dolge, kajti agrež krepko in bujno raste. Ko so mladike do te dolgosti porastle, se z dobro redívno če mogoče peščeno prstjo obsujejo, s prva le bolj plitvo, pozneje pa po času globokeje, tako da sred meseca septembra mlade vejice okoli 10 do 12 centimetrov globoko v nasuti prsti stojé.

Ako se pri dolgi suši rastline od časa do časa zaljijejo, dobi vsaka posamezna vejica korenine in primeri se, da se od jednega prvotnega grmiča nad 100 dobro okoreninjenih grebenic jeseni odrezati more. Te grebenice se potem v drevnico primerno presadé ali že jeseni ali zaran spomladi in v jednem letu je mladih zasajanic na

izbiro dosti. Tudi bolj občutljive sorte tako ne odrečejo in za to je ta način pomnoževanja agreža kot najboljši vsega priporočevanja vreden.

Kurje uši. Ta mrčes se pre po skušnji starega kokošinka prežene, če se na sedežne drogove, na kterih kokoši po noči posedajo, nekoliko kapljic petroleja kane. Petrolej vzleze sedečim kokošim v mali meri po nogah gori v perje, tako da živalim samim ne škoduje, uši pa uniči in prežene. Ta sredstvo je dober kup in ni škodljivo.

Bersa na vinu. Ako je sod poln in trdno zabít, se mu ne bode nič berse vrh vina naredilo. Ako pa je sod nekoliko prazen ali kakor pravijo na vanek, se more nekoliko prazen prostor požvepliti in tudi tako bode vino čisto ostalo.

Štacij za plemške žrebce je letos v Avstriji 447, žrebcev 1632, ubrejenih kobil 85953, od teh je na Štajerskem 35 štacij, 134 žrebcev, 6120 kobil.

Črn razsaja in svinje pobira v mariborskem okraji, posebno v Razvanji, Hočah, Slivnici, Skokah in Dobrovcah.

Sejmi na Hrvatskem: 14. sept. Križevci, 16. Sisek, 20. Glina, Gorica, Koprivnica, Virovitica; na Koroškem 11. sept. Jezero, 14. sept. Gradiše, 15. sept. Tribinje; na Kranjskem 9. sept. Lukovec, Bučeča vas, Lašče, 11. sept. Prem, Ljubljana, Črni vrh, št. Vid, 14. Žužemberk, Brusnice, Vinice.

Dopisi.

Iz Ptuj. (Naši nemčurji, kakoljubijo Slovence? (Konec.) G. dr. Mihelič, o kterem se tako strašne reči govorijo, da še o njih pisat ne moremo, ptujskim nemškutarjem vendar ne pusti spati. Skoval je prošnjo na deželni šolsk svet, da bi mestna učitelja g. Romih, in g. Arnold bila pregnana, prvi, ker je Slovenec, drugi sicer trd Nemec, ali ker je Slovincem pravičen To prošnjo je Mihaličev ljubljenec, šostar Kropf po mestu raznašal, in kakor se pravi, so jo pod pisali vsi mestni odborniki, in mnogo drugih meščanov. Slednjič so nemškutarški meščani tudi rekodeleem, kteri se Slovincem prištevajo, delo očegnili (Oj kako ljubijo ti Nemci Slovence! Ured. Dobro nemškutarji ptujski! Kdor nevihto sejtisti bode točo žel. Kaj pa bilo, če bi mi Slovenož obrnoli, in bi rekli: ptujski nemškutar Slovence preganjaš, dobro, tedaj pa mi tebe tudi v maramo; mi se bočemo zanašrejš gesla držat „svoji k svojim.“ Mi pri nemškutarjih nič več kupimo, saj imamo slovenskih trgovcev dovolj. Ti hočeš nam smrt, mi pa te pri življenji podprati nečemo. In hitro bomo videli, kako bode g. Ekl na pragu štacune stoječ, s svojim okrolim obrazom vsakemu kmetu nasproti smehljaj in rekel: no oček, nič ne bote kupili? In mi slovenski kmetje bodemo lahko rekli: ne, pri Te

ne, Ti si nemškutar in naš sovražnik, Ti nas le takrat poznaš, kedar bi z nami rad barantal, drugod pa nas preganjaš; jaz grem k Slovencu, „svoji k svojim“. In dragi Slovenci, le pol leta, da, le četrť leta, izostani Ti nemškutarskemu štacunarju, in če boš spet prišel, neboš v tej štacuni nič več dobil. — Zakaj ne? Ker je zaprta. Ptujski nemškutarji od nas slovenskih kmetov živijo, ti nemškutarji sami pravijo, da še si od tega nebi kave mogli kuhati, kar jim meščani dajo zaslužiti in da jih le kmet redi. Kmet, zapomni si to, ne nosi tistim denarjev, kateri te z nogami teptajo. Ti si Slovenec, in kdor te ne spoštuje, kdor tvoje sorodnike preganja, ta je tvoj sovražnik, zakaj bi ga še dalje podpiral?

Od Virštajna. (Pojasnilo) poslal je župan virštanski ter pravi: da A. Š. on ni dovolil iz občinske peneznice kot podporo v denarjih, ampak, da je okrajno glavarstvo po § 15 postave 2. sušca 1873 razsodilo, da se ima A. Š. v ptujsko deželno bolnišnico dati ter plača dežela od dneva 15 kr. in občina virštajska 20 kr. za njim. Resnično je, da je občinski odbor virštanski sklenil in pri okrajnem zastopništvu v Kozjem prosil, da se za leto 1882, dovoli 40% — ter odgovor nazaj dobil — da, ako potrebuje više nad 20%, morajo po § 75 občinske postave od leta 1864 sklicati se vsi posestniki, kateri v okolici virštanski davok plačujejo, a ne samo veliki posestniki ter glasujejo ali je potrebno viših doklad ali ne. — Bila je tedaj seja 23. julija t. l. razpisana — ter vsi volilci — tudi tisti, kateri v okolici ne prebivajo, povabljeni. Ali prišel vendar nobeden ni, čeravno so lastno-ročno poklice podpisali — in s tem potrdili sklep občinskega odbora, da naj se za leto 1882 pobira 40% — pa ne 47%. Iz Kozjega povabljeni gospod je pa samo sejo vodil. Toliko v pojasnenje dopisa v šte. 32. „Slov. Gospodarja!“

Od sv. Urbana pri Ptui. (Nemškutarska reva.) Kdor bi ne hotel verjeti, da Slovenci vendar napredujemo, se o tem pač lahko prepriča, če vidi, kako nam začenjajo naši po sili Nemci pisariti v našem jeziku. Pred nekterimi leti še so v svet trobili, da slovenskega jezika sploh ni; potem so ga priznali vsaj za jezik hlapcev in dekel, in danes — o čudež — so se že sami, tako ponižali, da skušajo v tem blapčevskem jeziku pisati, ker „sila kola lomi.“ Rodo jim sicer gre, ali naj se ga le zdaj učijo, ker se ga o pravem času niso hoteli ali pa tudi zaradi nekdanjih žalostnih šolskih nazmer niso mogli. Slovenski kmetje pa so že toliko pametni, da vejo, kdo so njihovi prijatelji, in zaradi tega še nemčurskega „Prijatelja“ niti pogledali ne bojo. Med dopisi v 3. šte. celjskega lisjaka zagledam „iz Marenberga“ s podpisom L...k in hitro zraven „aus der Marenberger Gegend“ od ravno tistega L...k. No, si mislim, to pa že mora biti ves blisk in grom, koikor se ga le da proti Slovencem zastre-

lati, ker je dvakrat slovensko in nemško natisnen. Ali kako sem ostrmel, ko sem videl, da sem skoro vse to že čital. G. dopisnik je namreč mladi Lešnik rojen Urbančan in pisar velikega Nemca notarja Rudlna v Marenbergu. Svoj dopis, s katerim si je hotel glavo ovenčati, poslal pa je prej svojemu znancu, rodoljubnemu bogoslovcu, s prošnjo, naj mu ga obrusi in opili in morebiti celo na nemško prestavi — za celjski „liberalni“ časnik. Lehko si vsakdo misli, da smo od samega smeha skoro pokopali, ko smo pri svojem prijatelju to godljo brali, ki je bila res potrebna, da bi kdo vse kozle po njej poklal; samo če bi bili začeli podčrtavati, bi nič belega papirja ne ostalo. Da bo to kedaj na svetlo prišlo, o tem še se nam sanjalo ni; grdo pa je, da se izneverijo ljudje, ki tako ponosno pravijo, kako so se na ptujski gimnaziji učili pesu: „Slovenec sem!“ In še zdaj hoče biti „hrabri korenjak naše lepe domovine.“ Lep korenjak, ki pravi, da se s slovenskim jezikom pride samo „od peči do mize.“ Revez je bil uže v peti latinski šoli in sicer še le pred nekterimi leti. Ni li on živa priča, da še se v šolah ne učimo zadosta slovensčine, če tudi kvasi, da „naši voditelji hočejo imeti vse slovensko?“ Toliko po prstih našemu rojaku, ki nam na tujem nečast dela. Tukajšne gospode pa, ki se trudijo, da bi razširili med nami „Kmetskega prijatelja“, kateremu njegovo ime še tako ne stoji kakor stari kravi sedlo, prosimo lepo, naj blagovolijo to pustiti. Žal nam je, da še nečejo sprevideti, da niso na pravem poti.

Urbančani smo pri sosedih itak že na čudnem glasu in nam ni še tega treba, da bi bili naj bolj zvesti verniki ptujskih, celjskih in celo — marenberških nemčurjev. Slovenci ostanemo iskreni in pravi Slovenci tudi — pri sv. Urbanu.

—ur—

Iz Monsberga. (Celjskega lisjaka) sem prejel pod mojim naslovom, po sili poslanega kriviga Kmetskega prijatelja št. 2 od 6. avgusta. Čudom sem se začudil prebravši dopis od Radgone, ki pravi, „hvala Bogu, da našemu vrlemu kmetu ni treba dalje skisanih drobtin klerikalnih časnikov pobirati.“ — Oj, lisjak zapeljivi. Ali ne pobiraš ti novin iz naših poštenih in pravicoljubnih časnikov, iz Slov. Gospodarja, besed, ktere sem uže pred 3. in 4. tedni bral? Zatorej lisjak, pošljem te naravnost nazaj, le ostani rajši v Celji pri svojih liberalnih kričačih, ker mi slovenski kmetje ne potrebujemo liberalnih listov, marveč spoštujemo konservativne slovenske časnike, ktere že popolnoma za svoje odkritosrčne prijatelje imamo, in si jih z veseljem vsako leto naročujemo, za liberalne liste pa nimamo penez. Ako nam še pa zopet po sili pošljete, mu zapišemo na hrbet: „Retour, nazaj, se ne sprejme“ in ga pošljemo dr. Glantschniggu nazaj. Slovenski kmet dobro pozna lisjaka, iz kterege bodi brloga namerava prilukati, da bi kakšno piško vjel.

A. L.

Iz Palic. (Prekmurški Slovenci pri Radgoni!) Kaj pa se vam v glavi vrti? Nekteri ste od vseh Slovencev, in pravičnih Nemcev, obsojeno nemčursko pismo podpisali! Ste mar mislili, da si bodete v kako kočijo vseli in po sveti peljali? O nej, pač pa ste v ptujski Mihaličev koš skočili, ki bo vas po sveti nosil, da se Vam bodo vsi Slovenci in tudi pametni Nemci smejali! Mar mislite, ka bodete zdaj bolje imenitni in spoštovani od slovenskih odpadnikov in judežev? O nej! Tudi ti bodo se Vam za lrbti smejali, in Vam bedake kazali in govorili, kako smo je „namazali“. Pa prav se zgodi takim, ki v svojo lastno skledo pluvajo. Prislovica pravi: slab ptič, ki ne more svoje perje nositi, in druga pravi: odsekaj tako roko do lakta, ki sebi dobro ne želi, zopet: ne zidaj tuje hiše, kedar se tvoja doma podira! Več imamo zgledov nad takimi Judeži, ki so svoj narod in dom izdali, pa sebe in druge v nesrečo pahnili. Pa tudi za te je ura odbila prej ali slej. Vem, da gotovo nekteri nebi te šušmarije podpisali, da bi le na tenko znali, kaj pomeni Mihaličev koš. Veliko Vas pa je, ki so se bali zamere in podpisali. Spametovajte se, poboljšajte se in pošljite slovensko prošnjo državnemu zboru! Časa je še dosta!

Z Gornjegradskega okraja. (Nemškutar-ska sodnika; javna prošnja slov. poslancem.) Preteklo je že nekoliko časa, od kar so slov. časniki prinesli zaželeno nam novico; namreč: da so naši vrli poslanci priborili nam ravnopravnost v sodnijah. — Veselje nas je navdajalo neizmerno! — Srečne smo se šteli, da smo si od krute nemškutarije pri sodnijah rešeni biti čakali. — Joj pa! kako daleč smo se zmotili. — Naša sodnja, kakoršna je bila pred, ostala je — nemška! Namesto slovenski pošiljajo nam se pozivi — nemški; zapisniki, izjave strank, kakor tudi obravnave, zazvršujejo se tudi — nemški. Na stenah sodnijskega predsobja vidi se polno razobešenih oklicev, razglasov, i. t. n.; a zopet vse le — nemški! Sploh tukaj velja: „niks bindiš, kar tajč!“ — Tako človek, ko take prikazni vidi, nevé, ali stoji v slovenskej, al Bismarkovej domovini. — Čudno! da se tukajšnja sodnika, č. g. okr. sodnik; in č. g. okr. adjunkt slovensčine nikakor poprijeti nečeta. Da prvi ostane, kar je bil, to nam je že stara reč. Ljudska nejavolja je že do vrha, in gre po okrajih govoriča, da on strank, kakor stranke njega, pri obravnavah dobro ne razumevajo. Zato pa tudi razne osebe njemu ne morejo zaupati, da bi njih izjave v nemščini istinito pisal! Veliko bolje veselili smo se adjunkta, č. g. Morikutti-ja, nekaj še zato, ker nam je „Slov. Gosp.“ v šte. 18. t. l. povedal, da je Slovenec, meneči, da bodemo pri njem slovensko uradovanje uživali. Toda žali Bog! tudi tukaj smo se zmotili.

(Konec prihodnjč.)

Iz Pišečke župnije. (Celjski lisjak.) Vz-dignil se je zoper nas naš stari sovražnik, z na-

menom, zlasti nas kmete v sužnost poloviti. Sovražnik naš živi med nami, že mnogo let. Do sedaj bil je oblečen v tujo, nemško obleko, in v tej obleki vojskoval se je zoper nas na vse moči. Ker je se pa v tuji obleki brez uspeha proti nam vojskoval, izmislil si je zvijačo. Ta sovražnik je nemški liberalizem, kteri želi ves naš slovenski narod ponemčiti in izbrisati nas izmed živih. Vojskoval se je do sedaj proti nam v tujem nemškem jeziku, a sedaj naenkrat si zmislil zvijačo in se preobleče v našo slovensko obleko, in v tej se je z novo silo zoper nas pognal. Ves poln zvijače, si je ta nemški liberalizem dal lepo slovensko ime, namreč krstil se je z imenom: „Kmečki prijatelj“. Dragi moji tovarši, kmeti in rodoljubi slovenski, povem vam, da bral sem že mnogo časopisov; nemških hrvaških in slovenskih; bral sem organe raznih političnih strank avstrijskih, a tako grde, nesramne in lisičje zvijače, kakor se v tem nemško-liberalnem „Kmetsem prijatelji“ nahaja, še nikoli nisem čital. Ko sem po naključji dobil v roke ta nemško-liberalni, puhli, v popačeni slovensčini spisani list, sem kar strmel nad drznosjo in zvijačami, ktere se v njem nahajajo in s kterimi nemškutarji, dr. Glančnik, dr. Mihelič in celjski trgovec Rakuš nas kmete kar naravnost za nos voditi in očitne norce imeti hočejo. Tovarši moji, kmetje slovenski, pomislite nesramnost teh celjskih nemškutarjev, tako so predrzni, da celo izreke našega blagega buditelja in rodoljuba škofa Slomška; da, celo izreke sv. pisma oziroma našega zveličarja v svojo zvijačo napačno rabijo, samo da bi politično nevedne kmete ložej zape-ljevali, in za svoje nemško-liberalne namene porabili in pridobili. (Konec prih.)

Iz Radislavec. (Dober svet.) Zadnjega majnika je tri dele od naše občine stražna toča zadelala in vse polske pridelke in vinograde vničila. Nekoliko potolaženi smo bili zaslišavši glas, da so presvitli cesar podelili za ljutomerski okraj 1800 fl. podpore po toči poškodovanim. Tako je že marsikteri želno pričakoval pomoči pa ker je ravno štrti del občine, kder naš občinski predstojnik stanuje, od toče neoškodovan ostal, tako se ni preveč brigal za tiste posestnike, ki so bili po toči poškodovani. In kedar so podpisovali prošnje na pričakovano pomoč, jih župan ni sam podpisoval, ampak vzel si je nemškutarskega pisarja, da je namesto njega nemški podpisoval, kakor da bi se svojega slovenskega jezika sramoval; tudi od okrajnega glavarstva nič slovenskega ne tirja in mu pisar dopise na slovensko prestavlja, ker sam gotovo nemščine ne razume. Tukaj želimo poboljšanja, naj se ne sramuje slovenskega jezika, ker ga je slovenska mati porodila, odgojila in se mu tudi slovenski kruh prebridek ne zdi. Ker mi čemo biti poštteni in zvesti Slovenci, tako tudi želimo, da bi naš župan tirjal od okrajnega glavarstva slovenskih dopisov, da bi mu ne bilo treba vsakokrat po nemškutarji povpraševati. Radoslavski.

Iz Ptujске okolice. (Kriv prerok.) Vsi pravicoljubni narodnjaki se radujejo nad zmago jednakoopravnosti in pravice, posebno pa občinski predstojniki, da svobodno slovenski urađujejo. Pa komaj smo to pridobili, nam že ta čuden Celjankin mladič, ta potuhnjeni liberallec z imenom „Kmetiski prijatelj“ hoče mir kaliti, in nas v stare zadrege spraviti. Kako resno se on prilizuje kmetskemu narodu: vse narodne Slovence bi rad ponemčil, v svoj zviti koš spravil, za nos vodil in osramotil; tudi naš razumljivi slovenski jezik predrugačil, kakor namreč on v svojem 1. šte. piše, imenuje: davkarije štibernice, uradnike šribarje ali beamterje in dosta takih. Sploh naše nam podučljive časnike grdi, in naš slovenski jezik imenuje: „novo špraho in izveličavno slovenščino“. Vprašam toraj — znaš li in rabiš ti „Prijatelj“ pravo slovenščino? Popisuje na dalje v 3. šte., da že tri leta Čehi, Poljaki, klerikalci in naši prvaki Avstrijo vladarijo (!) in da še niso nič za blagostanje kmetskega stana storili, in da naši poslanci samo za svojo dobro delajo, za kmetiski blagor in njegovo prazno skledo pa časa nimajo in se nočejo skrbeti — Vprašam — nam hočeš li ti zvita buča s svojimi nemškutarji našo prazno skledo napolniti, davke polajšati, in s svojo binavsko pisarijo nam blagostanje pripraviti? Naznanja tudi, da so v Laški postaji zraven Celja s prevažanjem tovrnega vlaka šte. 191. levo nogo zmečkali — pa komu! menda tebi „Kmetiski prijatelj?“ Mislím, da ne, ker tako v obilnem številu k nam brez naročnine prihajaš. Tudi imenuje nekega dr. Schöbl-na škofa Ljutomerskega, in da je že pastirski list izdal — jaz pa vprašam! je li tebi „izvoljeni prijatelj“ ta škof svoj pastirski list doposlal? da vse tako na tenko od njega in o njem pisariš! Take in dosta drugih otrobov piše ta lebkomišlenec, da se vsakemu pametnemu kmetu lahko studi, ker sploh vse, kar je narodnosti, in jednakoopravnosti potrebnega in podučljivega, graja, le kar on liberalno-nemčurskega piše in izdaja, le to hvali. Zatorej narodnjaki! ki ste že ta list dobili, ker je izdatelj močno darežljiv ž njim, pošljite ga kar hitro nazaj, in mu z menoj vred željo izrazite — da če nima nič boljšega pisariti, naj se gre v Ameriko na tisto papirnató železnico vozit, si naj petroleja iz tistih papirnatih sodov priskrbi, in se naj v tiste pavolnate hiše nastani, ktere on v 3. šte. resno popisuje; in naj tam pri ameríkanskih divjakih svoje neumnosti uganja.

A. M.

Politični ogleđ.

Avstrijske dežele. Svítli cesar obiščejo jutér 8. sept. Celovec, kder so pred 26 leti s cesarico se bili mudili. Od Celovca podajo se v Beljak, Trebiž, potem črez Bovec, v Koborid in Gorico, od ondó se peljajo po železnici v Pulj (Polo) in dalje dne 17. sept. po morji v cesarski grad Mi-

ramare nad Trstom. Od tega grada obiščejo po morji potem tržaško razstavo s cesarico vred, cesarjevičem in cesarično. Dne 19. sept. odpeljuje se nad Zidani most in Pragarsko v Budimpešto. — Deželni zbor kranjski zboruje; nemčurska večina je tudi 4 Slovence izvolila v finančni odsek zraven bodikaj Vesteneka; to je Slovence tako razžalilo, da nobeden ne vstopi v odsek, zraven Vesteneka neče nobeden sedeti. — Ob jednom zborujejo tudi deželni zbori: gališki, česki, moravski, šlezki, gornje- in spodnje-avstrijski, koroški, salcburški in predarlski; znamenito je to, da je vlada moravskemu zboru naročila, naj velike deželne doklade vrže na vse cesarske davke, ne samo na gruntne; s tem bi 250.000 fl. gruntni posestniki menje plačali; toda liberalni judi in nemci še imajo ondi večino in so uže enkrat podoben nasvet zavrgli, nov dokaz, da nemški liberalci kmetu niso pravi prijatelji, ampak tlačitelji; bržčas bodo vladin nasvet zopet zavrgli. — Hrvatom se pod magjarskim strahovanjem slaba godi, magjarsčina in nemščina se šopiri čedalje huje z Judi vred, narod pa ubožava; obžalovati pa je večni razpor med Hrvati in Srbi. — V Piranu v Istriji zaprli so več lahonov, ki so baje v zvezi z zločinci, ki so v Trstu bombe metali. — Na gimnaziji v Sarajevu bode letos vsak dijak prisiljen učiti se magjarski. Iz Črnogore vrnolo se je 300 vstašev domov. — Čudna vest poroča se iz Ruskega, da baje ondi naša vlada konje kupuje za vojaške potrebe. Tudi poročajo, da se naša vlada z Rusko pogaja zastran jutrovih dežel in Turčije. Vendar to je resnično, da je naš poslanik iz Ruskega prišel na Dunaj pogovarjat se z našim ministrom zunanjih zadev.

Vnanje države. Egipčani so prvi napad Angležev vendar odbili, kajti uže celi teden se ti ne upajo naprej. Wolseley prosi vedno več vojakov, čeravno jih je precej uže iz Indije dobil. Kedar jih ima 15.000 mož skupaj in 45 kanonov, hoče zopet udariti na Arabi-pašo. Ta stoji dobro utrjen za šancami v Kebiru. Na pomoč mu hiti divji Mohamed-Svesin iz Tripolitanskega. Kolera pa se je pritepla iz Indije in nadleguje Angleže. Turški sultan pošlje sedaj vojakov v Egipt, ki smejo pri Portsaidu na kopno stopiti in Angleže podpirati; to mu bodo mohamedani hudo zamerjali. — Grki so hoteli boj nadaljevati zoper Turke pa evropske vlade jim to branijo. — Srbski kralj hoče domov prišedái iz Ischelna obiskati bolgarskega kneza v Ruščuku. — Zavoljo nihilistov je kronanje ruskega carja preloženo. — Na pruskem Nemškem imajo nov verski prepír zavoljo mešanih zakonov, kder je n. pr. mož lutrovec, žena pa katoličanka, katoliška cerkva ne vidi rada takih zakonov in privoli, ako se obeča, da se bodo otroci kedaj v katoliškej veri izrejevali; temu pa lutroveci in liberalci ugovarjajo. — Francozi so prusakom v Parizu „Wacht am Rhein“ kroležim tako zamerili, da jim službe in stanovanja odpovedavajo. V ne-